

Ankara Garında Seni Bekledim

– Muzaffer 45 · 24 Ekim 2011

SENİ BEKLEDİM ÂYE

gecenin soğuşu

kuru ayaza çaldı

yorgunum

uykusuzum

umutsuzum

bu gece

Ankara Garındayım

seni bekliyorum Âye yirmiüçkırkbeş trenini bekliyorum

yani seni

gecenin son trenini

hangi şehirden gelirse gelsin

hangi yönden gelirse gelsin

seni getirecek olan treni

ben seni bekliyorum Âye yolcu salonunun

kör ışıklı lâmbaları

soğuk kanepelerde

oturanları

uyuyanları

yani adamları..

sarı ve soluk gösteriyor

bilmem ben bu yolcuları

tanımam hiç birini

ben seni bekliyorum Âye kırmızı bir karanfil

elimde

senin sevdiğin

o benim dediğin

kırmızı karanfil,

bir de ıslak mendil

seni beklerken

ağlamaklı olduğum geceden Âye

duvardaki

kristal tozlu ayna

yorgun ve bitkin gösterdi

beni bana

seni görmek için
eğilip baktım sana
içinde göremedim seni Âye ellerimi ceplerimde
ısıtıyorum ellerimi
yoldan geleceksin
üşümüş olacaksın,
paltom da sıcak
içim zaten yanıyor sana
kollarım seni saracak
ellerim ellerini
bedenim seni ısıtacak Âye her tren girişinde gara
gözümü alıyor farları
aydınlatıyor duvarları
gözlerim kamaşıyor ışıktan
bakamıyorum peronlara
göremiyorum,yoksun. Âye şikayetçiyim geçmeyen zamandan
bir de seni getirmeyen trenlerden
bir de ağır vuran kampanalardan
birede çelik raylardan
üstümden geçiyor hep side
bir bir durmadan, durmadan Âye
son trenin girdiğinde gara
gecenin körüydü Ankara
bütün vagonlar boşaldı
tüm kapılar kapandı
ışıklar söndü
umutlarım yine içime döndü
içim yandı içim de
yine gelmedin Âye gözlerim gecelerde
inmediğin vagonlara asılı kaldı
bu ne haldı?
bitmez özümdeki gerçek gayem
O da sana vûslatımdır
sen gelmesen bile
seni yine de beklerim Âye'm Muzaffer Yıldırım